

LAPINKOIRILTA PÄÄSY KIELLETTY!

5-11.7.2004

NORJA (KIRKKONIEMI, PYGEIA)

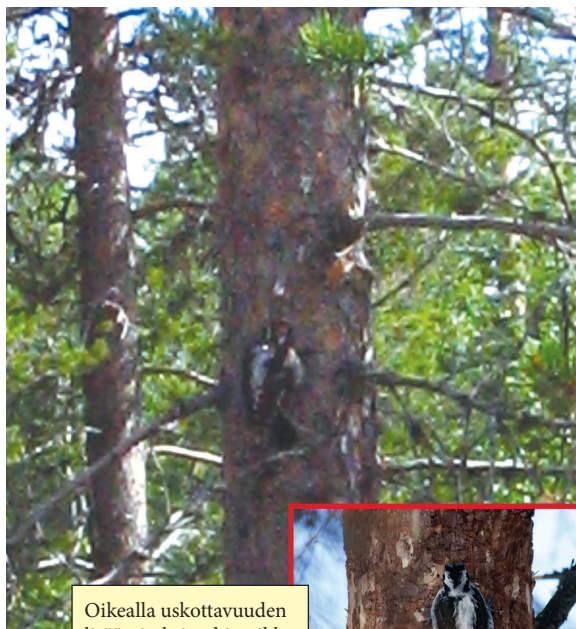
Kesälomareissu 2004 suuntautui vaihteeksi pohjoiseen. Jäämeren rannat ovat tuntuneet oudon kutsuvilta Lofoottien ja Huippuvuorten retkien jälkeen. Tällä kertaa päämääräksi valittiin Norjan äärimmäisin peräkylä Kirkenes (Kirkkonie-mi).

Heli ja Havu istuivat kiltisti kyydissä koko matkan – ja taisivatpa itsekin pitää maisemista. (Havu tosin piti jättää Ivaloon hoitoon, kun sen passi ei tainnut olla ihan kunnossa). Lintuja laskettiin taas, ja teltassa yövyttiin.

Havu itse otti rajanylityskieltonsa melko rennosti.

Jonkun huoltoaseman takapihalla äänteli outo otus, joka lopulta saatiin valokuvaankin: pohjantikka!

Oikealla uskottavuuden lisäämiseksi pohjantikka (*Picooides tridactylus*) netistäkin:

© Mikko Kiviranta

Menomatalla veneiltiin Kuusamon *Julmal-la Ölkylä* ja huuhdottiin kultaa Tankavaa-rassa. Havu piti molemmista!

Raja ylitettiin toisena matkapäivänä Uts-joella. Lauloimme **Junnun** *Matkalla pohjoiseen* -rallia ja tunsimme itsemme lähes "Nummiseksi" ja "Matsonniksi".

Ensimmäinen kova lintuhavis saatiin heti *Ruijan* puolella: majesteettinen *kotka* lehah-ti lentoon aivan edestämme ja liiteli matalalla pitkät tovit!

Pygeia-nimisellä kalastajakylällä oli harvi-nainen ylpeydenaihe: kaikki 300 asukasta olivat poikamiehiä! Totesimme ne hyvin piiloutuneiksi ja jatkoimme matkaa.

Pygeia – poikamiesten ”paratiisi”?

Päätepyssä Kirkkoniemi oli eriskummallinen kaupunki. Todella kaukana kaikesta, matkaa Norjan eteläkärkeen lähes 2000 km! Missään muussa Euroopan maassa ei taida olla vastaavia ”sisäetäisyyksiä”. Eristäytyneisyys näkyi valitettavasti myös hinnoissa: mm. oluttuoppi maksoi melkein kymmenen euroa, makkaraperunat kioskilta toisen kympin ja hotellihuone jotain tähtitieteellistä!

Paluumatka alamäkeä sujui mukavasti. Välillä pysähdeltiin kiikaroimassa ja kuuntelemaan luontoa. Ja ulkoiluttamassa Havua.

Lintulistaan saatiin 100. laji satakunta kilometriä ennen Helsinkiä – lähes pilkkopimeässä: Heli huudahti yhtäkkiä:

– Hei... jarruta! Tuolla hakkuuaukealla SAATTOI olla huuhkain! Tai ilves...

Tein välittömästi uukkarin ja pysäytin tien poskeen. Toden totta! Erään kelon oksalla kökötti musta möykky, jonka silhuetista ei voinut erehtyä – korvatupsutkin erottuivat terävinä yötäivästä vasten. Kello oli viisi minuuttia yli keskiyön.

Hieno päätös hienolle matkalle!

Loppukesä kului kesäteatterin parissa: espoolainen Teatteri Hyökyvuori innostui 102 vuotta eläneen isoisäni **Mikko Aaltosen** ja pirtukuningas **Algoth Niskan** fiktiivisestä ystäväydestä! Ystäväni **Ilkka Pollarin** kanssa saimme tarinaan mahtumaan melkoisen läpileikkauksen 1900-luvun Suomen historiaa ja musiikkia.

Havulla ei ollut tullut aika pitkäksi Norjanmatkamme aikana. Se kertoi päässeensä mm. paimentamaan poroja!

Pirtukuningas ja orpopoika ilmestyi myös kirjana, jonka Akateeminen Kirjakauppa julkisti näyttävästi Helsingin Juhlaviikkojen Taiteiden yössä. Teos löytyy sivulta <http://www.hummeripojat.fi/iaaltonen/luovuus/naytel-makirjailija/pirtukuningas.html>

”PIRTUKUNINGAS JA ORPOPOIKA” 2004

Keski-Mikko
(Jukka Mäkelä)
”Mynämäelt”.

Äänihemmot Mikko
Boberg ja Jouni Laine
huolehtivat siitä, että
Pikku-Mikonkin (Arvi
Teikari) laulu kuului
takariville asti.

Vanha-Mikko
(Raimo Meltti)
ja hauki.

Magda ”Algothin-tytär” Yrjönen, 85, kiitteli käsikirjoittajia: – Sain elää elämäni uudelleen kahdessa tunnissa!
(Hänen ainoa huolensa ennen ensi-iltaa oli, esittämekö isän rikollisena vai sankarina).